సీరియల్

(గత సంచిక తరువాయి)

21

మంచంమీంచి లేస్తూనే—"వకుళా!" అని అరిచి శారద.

"ఏం పిన్నీ!" అంటూ వచ్చి గుమ్మంలో నిలబడింది వకుళ. ఆమె తలవంచుకుంది. వినయంగా చేతులు నలుపుతోంది.

వకుళనలా చూడగానే శారదకు పాత వకుళ గుర్తొచ్చింది. ఆమె తృప్తిగా నిట్టూర్చి-"ఏమ్మా లేచావా?" అనడిగింది.

"నేను లేచి చాలా సేపయింది పిన్నీ — ఇల్లంతా ఊడ్చేశాను. అంట్లన్నీ తోమేశాను. గుండిగనిండా నీళ్ళు తోడాను. పొయ్యిమీద డికాక్షన్ మరుగుతోంది. పాలు కాగిపోయాయి—" అంది వకుళ. ఆమె కంఠం ఎంతో వినయంగా వుంది.

"అప్పుడే అన్ని పనులు చేసేశావమ్మా—" అంది శారద. తెచ్చిపెట్టుకున్నదే అయినా శారద నటన బాగానే చేసింది. అందులోనూ అప్పటికి వకుళ అన్ని పనులు చేసివుంటుందని ఆమె ఊహించలేదు. అందువల్ల ఆ క్షణంలో వకుళంటే రవంత ఆప్యాయత కూడా కలిగిందామెకు.

"అన్ని పనులేమున్నాయి పిన్నీ — ఎప్పుడూ ఉన్నవేగా?" అంది వకుళ. తర్వాత ఆమె నీళ్ళు నములుతున్నట్లుగా — "రాత్రి — నేను కొంచెం అతిగా ప్రవర్తించాను. నాకేమయిందో నాకే తెలియదు పిన్నీ-" అంది. ఆమె గొంతు దీనంగా వుంది.

"అవును. అసలు రాత్రి నీకేమయిందీ?" అంది శారద. ఆ గొంతు తీవ్రంగా వుంది. జోగారావు ఆమెను కాలిమీద గిల్లి హెచ్చరించాడు.

"ఏమో పిన్నీ! ఆ జబ్బు తగ్గినప్పట్నించీ నాకేదో

అయింది. నన్నెవరైనా ఏదైనా అంటే ఆవేశం వచ్చేస్తుంది. నాలో పశుబలం ప్రవేశిస్తుంది. వళ్ళు చల్లగా అయిపోతుంది. అందర్నీ భయపెట్టాలనిపిస్తుంది. పిశాచంలా నవ్వాలనిపిస్తుంది. అదైనా పగలంతగా ఉండదు. సాయంత్రమయ్యేసరికి పెరిగిపోతుంది. ఒకోసారి నాకు పిచ్చిపట్టిందేమోనని భయంగా కూడా వుంటుంది. రాత్రి నిన్నేమైనా అంటే క్షమించు పిన్నీ!" అంది వకుళ మళ్ళీ.

శారద మనసు తేలికపడింది—"పిచ్చి పిల్లా—వెళ్ళి నీ పన్లు చేసుకో—నేను నిన్ను క్షమించడమేమిటి? నువ్వు నా కూతురివి కాదూ?" అంది.

వకుళ వెళ్ళిపోయింది.

"నువ్వు నీ పాత అలవాట్లను మార్చుకోవాలి. దాంతో సౌమ్యంగా మాట్లాడ్డం అలవాటు చేసుకో. అదే చెబుతోందిగా—అవన్నీ జబ్బు లక్షణాలు. పరిస్థితి దాని అదుపులో వుంటే — అది నిన్నెదిరించగలగడం కల్ల! దాని జబ్బు తగ్గేదాకా నువ్వు జాగ్రత్తగా వుండు. లేకపోతే నువ్వు మంచమెక్కుతావు!" అన్నాడు జోగారావు.

"జబ్బు సంగతి బాగానే ఉందండీ—కానీ...."
అంది శారద.

"ఊఁ .... కానీ .... ఏమిటో చెప్పు!" అన్నాడు జోగారావు.

"ఆ జబ్బు దానికి మళ్ళీ ఈ సాయంత్రం కూడా వస్తుందంటారా?" అంది శారద.

"అది నీ ప్రవర్తనలోనే వున్నదని నా అనుమానం-" అన్నాడు జోగారావు.

జోగారావు ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయాడు. పిల్లలు స్కూలుకు వెళ్ళిపోయారు. శారద భయపడే విశేషమేమీ యింట్లో జరగలేదు. వకుళ బుద్ధిగానే వున్నది. చెప్పిన పనులన్నీ చేసింది. ఎదిరించి మాట్లాడే లక్షణాలు కనబడ లేదు.

పని లేనప్పుడు వకుళ తన గదిలోకి పోయి తలుపులు వేసుకునేది. ఆ గదిలోకి వెళ్ళడానికి మాత్రం శారద సాహసించలేదు. ఏ మూలనో ఆమెలో భీతి రగు ల్కొన్నది.

మధ్యాహ్నం వకుళ తన గదిలో తలుపులు వేసుకుని పడుకుంది. శారద తన పడగ్గదిలో పడుకుంది. అప్పుడు ఎవరో ఇంటి తలుపులు తట్టారు.

"వకుళా! వెళ్ళి తలుపు తీయమ్మా—" అంటూ అరి చింది శారద.

హాల్లో ఏం జరుగుతోందో శారదకు తెలియదు.

తలుపు గడియ దానంతటదే వీడింది.

తలుపులు తోసుకుని లోపలకు ప్రవేశించాడు కోదండం. హాల్లో ఎవరూ లేకపోవడం అతడికి చాలా ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

తలుపు గడియ తీసిన చప్పుడతను స్పష్టంగా విన్నాడు. తలుపు దగ్గర్నుంచి పరుగెత్తిన అడుగుల చప్పుడేమీ అతడికి వినబడలేదు. క్షణాలమీద తలుపు తీసిన వ్యక్తి మాయంకావడం ఆశ్చర్యంగా వుందే? — అనుకున్నా డతను.

కోదండం మళ్ళీ తలుపు గడియ వేస్తూంటే-"ఎవరూ?" అని గదిలోంచే అరిచింది శారద.

"నేనక్కా—" అంటూ కోదండం ఆ గదిలోకి

వెళ్ళాడు.

శారద మంచంమీంచి లేచి — "ఎలా వుందిరా నీకిప్పుడు?" అనడిగింది.

"ఈ రోజే డిశ్చార్జయ్యానక్కా — మీరూర్నించి ఎప్పుడొచ్చారు?" అనడిగాడు కోదండం.

"నిన్న వచ్చాంరా-వెళ్ళేటప్పుడు వకుళని అనుకోకుండా ఇక్కడ వదిలేసి వెళ్ళాం. అప్పుడు దానికి కాస్త జ్వరంగా వుంది. తిరిగొచ్చేసరికి దానికి జ్వరం తగ్గింది కానీ ఏదో కొత్త జబ్బు పట్టుకుంది. ఏమిటోలా నవ్వడం-ఆ నవ్వు వింటే గుండెలవిసిపోతున్నాయి. ఎదిరించి మాట్లాడ్డం—అదెప్పుడూ అలాంటివి ఎరుగదు! మనుషుల్ని భయపెట్టడం .... నిన్న రాత్రంతా నిద్రపట్టక హడిలి చచ్చాననుకో-" అంటూ శారద గతరాత్రి తన అనుభవాలు చెప్పింది.

అంతా విని కోదండం—"వకుళలో ఏదో మార్పు వొచ్చినమాట నిజం. కానీ దానికి జబ్బుందని నేననుకోను. ఏదో నాటకమాడుతోంది. అది హాస్పిటల్ కు వచ్చి మరీ నన్ను బెదిరించింది. నాకూ, జగ్గూకీ కూడా బుద్ధి చెబుతానని హెచ్చరించి కూడా వెళ్ళింది—" అన్నాడు.

కోదండం మాటలు శారదకు నచ్చాయి. వకుళ వెంకి చేష్టలన్నీ జబ్బుకు సంబంధించినవనుకుంటే రెండువిధాల ఇబ్బంది. ఒకటి ఆ చేష్టలన్నీ విధిగా భరించాలి. రెండు అన్నీ భరిస్తూ ఆమెపై జాలిపడాలి. అలాకాక ఆమె కావాలని నాటకమాడుతున్నదనుకుంటే ఏదోవిధంగా బుద్ధిచెప్పే మార్గం చూడొచ్చు. అందుకు కోదండమే ఉపాయం చెప్పగలడు.

"అయితే దాన్నేం చేయమంటావ్?" అంది శారద.

“ఇప్పుడది ఇంట్లో నే వుందా?” అన్నాడు కోదండం.

“వుంది—మాట్లాడతావా? నేను మాత్రం రాను. దాని గదంటే నాకు భయంగా వుంది—”

“సరే—నేను వెళ్ళి మాట్లాడతాను—” అన్నాడు కోదండం.

అతను వెనుదిరగ్గానే—“ఒరేయ్ జాగ్రత్తరోయ్—ఆ గదిలో ఏం కనబడ్డా కెవ్వుమంటూ కేక మాత్రం పెట్టకు. నా ప్రాణం పోయినా పోతుంది. గుండె నిబ్బరంతో వ్యవహరించు—” అంది.

కోదండం నిర్లక్ష్యంగా నవ్వి హాల్లోకి వెళ్ళి—వకుళ గదివైపు తిరిగాడు. దూరమైపోతున్న అతడి అడుగుల చప్పుడు వింటూ గుండె చిక్కబట్టుకుందుకు ప్రయత్నిస్తోంది శారద.

కోదండం వకుళ గది తలుపులు తీశాడు.

“ఎవరూ—లోపలకు రాకండి—” అన్న వకుళ కంఠం వినపడిందతనికి.

అయినా కోదండం చనువుగా గదిలో అడుగుపెట్టి అక్కడి దృశ్యం చూసి ఆగిపోయాడు.

అక్కడ ఒక ప్రక్కగా వకుళ నిలబడివున్నది. ఆమె శరీరంపై లంగా మాత్రం వున్నది. అప్పుడే బ్రాసరీ హుక్స్ పెట్టుకుంటూ—కోదండాన్ని చూసి చటుక్కున వెనక్కు తిరిగిందామె.

మిసమిసలాడే ఆ నవయవ్వనవతి శరీర లావణ్యం కోదండం శరీరంలో వేడిపుట్టించింది.

“ముందు గదిలోంచి బయటకు వెళ్ళు—” అంది వకుళ.

"నీతో మాట్లాడాలి!" అన్నాడు కోదండం.

"ముందు గదిలోంచి బయటకు వెళ్ళు!" అంది వకుళ మళ్ళీ.

"నేను నీకు పరాయివాణ్ని కాదు. నువ్వు బట్టలు కట్టుకుంటూండు. నేను మాట్లాడుతూంటాను-" అన్నాడు కోదండం.

వకుళ మాట్లాడలేదు. ఆమె రవిక వేసుకుని—చీర కట్టుకుంది. కోదండం కళ్ళప్పగించి చూస్తూ — "వంపు సొంపుల్లో, అందచందాల్లో నిన్ను మించినవారుంటారని నేననుకోను—" అన్నాడు.

"అందుకేగా నన్ను జగ్గూకి అప్పగించావు. వాడు నన్ను తనతోపాటు మరో నలుగురితో పంచుకున్నాడు. ఇప్పుడు నువ్వెందుకొచ్చావ్?" అంది వకుళ.

"వకుళా—నేనెంత మంచివాణ్నో నీకు తెలియదు. నాలో దుర్మార్గం లేకపోలేదు. ఎటొచ్చీ మిగతా దుర్మార్గులకీ నాకూ తేడా వుంది. నేను చేసిన తప్పు దిద్దుకోగలను. నన్ను కొట్టావన్న కసితో జగ్గూను నీ మీద కుసిగొల్పాను. అది తప్పే! అంతమాత్రాన నీ కన్యాయం జరగనిస్తానా? నిన్ను నేను పెళ్ళిచేసుకుంటాను—...." అన్నాడు కోదండం.

"ఈ మాటనడానికి నీకు సిగ్గులేదూ?" అంది వకుళ.

"మగాణ్ని నాకు సిగ్గెందుకు? నేనన్న మాటలకు ఆడదానివి కాబట్టి — నువ్వు సంబరపడిపోవాలి. ఎంత అదృష్టం నీది?" అన్నాడు కోదండం.

వకుళ కోదండాన్ని ఎగాదిగా చూసి—"నీ వంట్లో ఎలా వుంది?" అనడిగింది.

"హాస్పిటల్లోంచి డిశ్చార్జయి వచ్చాను. నిక్షేపం

లాగున్నాను. నువ్వు అనుమతిస్తే...." అని ఏదో అనబోగా వకుళ వారించింది.

"అలా కంగారుపడకు. నీతో చాలా మాట్లాడాలి. సాయంత్రం ఆరుగంటలకు మనం గుండువారి సందులో కలుసుకుందాం. నా గురించి కూడా పిన్ని దగ్గర్నుంచి అనుమతి సంపాదించు—" అంది వకుళ.

"గుండువారి సందులోనా? అక్కడెందుకు?" అన్నాడు కోదండం ఆశ్చర్యంగా.

"మన పెళ్ళి గురించి నేనో నిర్ణయం తీసుకునేముందు ఓసారి జగ్గూని కూడా పలకరించడం అవసరం. అదీ మనిద్దరం కలిసి—ఏమంటావ్?" అంది వకుళ.

గుండువారి సందులోనే జగ్గూ వుంటాడని అప్పుడే కోదండానికి గుర్తొచ్చింది. అయితే ఆ సందు రౌడీలకీ, గూండాలకీ, సంఘ విద్రోహులకీ నిలయమని చెప్పుకుంటారు. పరువుగలవారెవ్వరూ ఆ వీధిలో అడుగు పెట్టరు. వకుళ ఏం చేయదల్చుకుందో అర్థంకాక కోదండం ఆశ్చర్యపడ్డాడు. కానీ అతడింకేమీ మాట్లాడకుండా కదిలొంచి వెళ్ళిపోయాడు.

22

"ఛా" అన్నాడు రఘు.

రాగిణి చేతిలోని పేకముక్కలు క్రింద గిరవాటేసి—"ఇంక నేను పేకాడను బాబూ!" అంది.

అక్కడ కూర్చున్న శ్రీకాంత్, లక్ష్మి పకపకా నవ్వారు.

రాగిణికి సిగ్గు, కోపం కలిసిరాగా చటుక్కున అక్కణ్ణించి లేచి లోపలకు వెళ్ళిపోయింది.

శ్రీకాంత్ కలవారి బిడ్డ. తండ్రి ఆర్జించిన డిపాజిట్ల

వడ్డీలమీద బ్రతుకుతున్న అదృష్టవంతుడు. రెండు వ్యాపారాలున్నాయి. వాటిని మేనేజర్సు కప్పగించి స్వల్ప లాభాలలో తృప్తిపడుతున్నాడు. అతడి భార్య లక్ష్మి. లక్ష్మి చెల్లెలు రాగిణి కొన్నాళ్ళు సరదాగా అక్కాబావలతో గడపడానికి వచ్చింది. లక్ష్మి ఆరోగ్యంకూడా అంత బాగుండడం లేదు. ఆమె వంటింటి పనులు చేయకూడదని డాక్టర్లు సలహా ఇచ్చారు. అందుకని ఆ విధంగా కూడా పనికొస్తుందని రాగిణి వచ్చింది. రఘు శ్రీకాంత్ స్నేహితుడు. వారం రోజుల క్రితం రాగిణిని చూసి ఆకర్షితుడై—రోజూ వీళ్ళింటికి రావడం ప్రారంభించాడు. అతని ఉద్దేశం కొంతలో కొంత శ్రీకాంత్ పట్టాడు. రఘు గురించి తెలిసిన వాడవడంచేత అతను వారి పరిచయాన్ని ప్రోత్సహిస్తున్నాడు.

రాగిణి లోపలకు వెళ్ళి మళ్ళీ రాలేదు.

"కోపం ఎంతసేపు? త్వరగా రా మరదాలా—" అంటూ కేక పెట్టాడు శ్రీకాంత్.

లోపల అసలు అలికిడే లేదు.

"మనం ముగ్గురే ఆడుకుందాం?" అంది విసుగ్గా లక్ష్మి — "దీనికి ఏళ్ళొస్తున్నకొద్దీ మరీ చిన్నతనం వస్తోంది—"

"ఓ వయసులో ఆడపిల్లలకి పెంకితనమే అందమండీ" అన్నాడు రఘు.

"అలా అంటే నిజమేననుకుని మోసపోయి ఈయన్ని పెళ్ళిచేసుకున్నాను. తీరా పెళ్ళయ్యాక—ఆడదానికి కోపమేమిటని విసుక్కుంటున్నారు—" అంది లక్ష్మి.

"వెళ్ళి చాలా సేపయింది. తనింకా రాదేం?" అన్నాడు రఘు.

"అందుకే మనమో ఆట వేద్దాం—" అంది లక్ష్మి.

"అబ్బే—చిన్న పిల్లలతో పంతమేమిటండీ—మీరు కాకపోతే నేనైనా ఆమెను పిల్చుకుని వస్తాను—" అంటూ లేచాడు రఘు. అతడికి శ్రమివ్వడమెందుకని లక్ష్మి లేవబోయింది. శ్రీకాంత్ ఆమెను నడ్డిమీద గోకి వారించాడు.

"ఏమిటండీ—" అంది లక్ష్మి నెమ్మదిగా.

"వాళ్ళిద్దరికీ ఏకాంతం ఏర్పడితే ఎంతసేపుంటారో చూద్దాం—" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

అయితే కొంచెంసేపట్లోనే రఘు కేక పెట్టాడు—"ఈమె లోపలెక్కడా లేదండీ—...." అని.

"ఏమాతుంది? మనల్నేడిపించడానికి ఎక్కడైనా దాక్కుందేమో—" అంటూ తనూ లేచాడు శ్రీకాంత్.

అయితే రాగిణి ఇంట్లో ఎక్కడా దాక్కోలేదు. ఆమె వంటింట్లోకి వెళ్ళి ఒక గ్లాసెడు మంచినీళ్ళు త్రాగి అక్కణ్ణించి పెరట్లోకి వెళ్ళి—పెరటి తలుపులు తీసుకుని రోడ్డెక్కింది. ఒకసారి రోడ్డెక్కాక ఆమె వెనకాముందు చూడకుండా గమ్యం తనకు తెలిసినదానిలా వెళ్ళిపోతోంది.

అలా ఆమె చాలాదూరం నడిచి ఓ సందుముందాగి పేరు రెండు మూడుసార్లు మననం చేసుకుంది.

అది గుండువారి సందు!

ఆమె ఆ సందులో అడుగుపెట్టి వరుసగా ఒకో యిల్లే చూసుకుంటూ ఓ ఇంటిముందు ఆగింది. ఇంటి నంబరు చూసుకుని రెండుమూడుసార్లు తలతాటించి—నెమ్మదిగా మెట్లెక్కి ఇంటి తలుపులు తట్టింది.

అదో చిన్న బంగాళాపెంకు ఇల్లు. రాగిణి తలుపు

తట్టగానే ఓ ఆడమనిషి వచ్చి తలుపుతీసి — ఎదురుగా వున్న ఆడమనిషిని చూసి—"ఎవరమ్మా మీరు?" అనడిగింది.

"నా పేరు రాగిణి. జగ్గూ యింట్లో వున్నాడా?" అంది రాగిణి.

"వున్నాడమ్మా—"

"ఓసారి అర్జంటుగా పిలు—"

ఆమె తటపటాయించింది.

"అర్జంటుగా జగ్గూని పిలు. నేను అలా కుర్చీలో కూర్చుంటాను—" అంటూ ఆమె చనువుగా వెళ్ళి అక్కడున్న ఇనుప కుర్చీలో కూర్చుంది.

తలుపుతీసి నామె ఇంకా తటపటాయిస్తూనే—"ఎలా పిలిచేదమ్మా?" అంది.

"జగ్గూ—అని పిలు" అంది రాగిణి చిరాగ్గా.

"అది కాదమ్మా — వాడు చిత్తుగా తాగి పడుకుని వున్నాడు. ఇలాంటి సమయంలో వాణ్ని లేపడం మంచిదికాదు. ఏం చేస్తాడో, ఎలా ప్రవర్తిస్తాడో వాడికే తెలియదు. వాడికేమైనా చెప్పాల్సిందుంటే నేను చెబుతాను—"

"చిత్తుగా తాగాడా? ఆ మత్తంతా నన్ను చూస్తే విడిపోతుందిలేకానీ వెళ్ళి వాణ్ని లేపు—" అంది రాగిణి హుందాగా.

తలుపు తీసినామెకు రాగిణి ఎవరో ఆమెకు జగ్గూతో ఏం అవసరమో తెలియదు. తప్పనిసరై ఆమె లోపలికి వెళ్ళి నిద్రపోతున్న జగ్గూని లేపిరిది. రెండుమూడుసార్లు జగ్గూ ఆమెను విదిలించికొట్టాడు.

"ఎవరో ఆడపిల్ల మంచి వయసులో వుంది. చాలా

అందంగా వుంది. నువ్వే కావాలంటోంది—" అందా ఆడమనిషి ఆఖరికి.

జగ్గూ చటుక్కున మంచంమీంచి లేచాడు. లుంగీని నంటిమీద గట్టిగా బిగించాడు. నాలుగంగల్లో రాగిణి వున్న గదిలోకి వచ్చాడు.

"నువ్వేనా జగ్గూ?" అంది రాగిణి.

"ఊఁ నువ్వెవరు—పంచదార చిలకలాగున్నావు—" అన్నాడు జగ్గూ.

"నా పేరు రాగిణి. గుండువారి సంగులో ఓ గుండుగా డున్నాడని ఎవరో చెబితే చూడాలనిపించి వచ్చాను-" అంది రాగిణి.

జగ్గూ తెల్లబోయి—"ఏమన్నావ్?" అన్నాడు.

"ఒకసారి చెబితే చాలదుట్రా — తాగుబోతు చచ్చినోడా—" అంది రాగిణి.

జగ్గూకి ముందు ఏమీ తెలియలేదు. ఉత్త పుణ్యాన రాగిణి వచ్చి తనను తిడుతోందని అతడు గ్రహించడానికి కొంతసేపు పట్టింది. గ్రహించడమేమిటి—వాడి కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి. మరో అడుగు ముందుకేసి రాగిణి చెయ్యి పట్టుకొని — "నా యింటికి వచ్చి నన్నే తిడతావా— ఇప్పుడు నీ గతేమవుతోందో తెలుసా?" అన్నాడు.

"నీ యింటికొచ్చి నిన్ను తిట్టకపోతే—నా యింట్లో కూర్చుని తిట్టుకోమంటావా?—" అంది రాగిణి.

"తిడితే తిట్టు. నీ కంఠం ఎంచక్కా వుంది. మంచి టైముకే వచ్చావు. గబగబా తిట్టేసుకో. కాసేపటికి నీకు తిట్టడం మాటటుంచి మంచినీళ్ళడగడాని క్కూడా ఓపి కుండదు—" అన్నాడు జగ్గు. ఈసారి వాడామె పైట కొంగు పట్టుకున్నాడు.

రాగిణి వాణ్ని తిట్టడం ప్రారంభించింది. వాడామెను వెంట పట్టుకు లాగాడు. ఆమె గుంజుకుంది. పెనగులాటలో చీర కాస చిరిగింది. రాగిణి వీధిలోకి పరుగెత్తింది.

"ఈ వీధి నాది. ఇక్కడ నన్నెవరూ ఆపలేరు—" అంటూ జగ్గూ వీధిలోకి వచ్చాడు.

రాగిణి అటూ యిటూ చూసి — "రక్షించండి, రక్షించండి - ఈ దుర్మార్గుడు నన్ను బలవంతం చేస్తున్నాడు-" అంటూ కేకలు వేయసాగింది. మధ్యలో ఆమె జగ్గూని తిడుతోంది.

జగ్గు కూడా —"రండిరారండి—కానీ ఖర్చులేకుండా అసలు సిసలు రేప్ సీను చూడండి. మీ జగ్గు ప్రతాపం చూడండి. ఎవరైనా రాకుండా ఇళ్ళల్లో కూర్చున్నారంటే తంతాను. తొందరగా రండి—" అంటూ వీధిలోకి వచ్చి కేకలు పెట్టాడు.

క్రమంగా వీధిలో జనం పోగయ్యారు. అందులో ఆడవాళ్ళు, మగవాళ్ళు, పిల్లలు కూడా వున్నారు. వారిలో కొందర్ని జగ్గు రాగిణి చుట్టూ చేరి ఆమె పారిపోకుండా చూడమన్నాడు.

అయితే రాగిణి అసలు పారిపోయే ప్రయత్నమే చేయడంలేదు. ఆమె జగ్గును ఆగకుండా తిట్టిపోస్తూనే వున్నది. అప్పుడు కొంతమంది జనం ఆమె చుట్టూ వలయాకారంలో మూగారు.

జగ్గు అక్కడున్న జనాన్ని చూసి — "ఒరేయ్ చంద్రిగా—మనమేంచేసినా అంతా రూల్ ప్రకారం చేయ్యాలి. రేప్ సీను పద్దెనిమిదేళ్ళలోపు పిల్లలు చూడకూడదు. అలాంటివాళ్ళందర్నీ ఇళ్ళల్లో వుంచే బాధ్యత నీది—" అన్నాడు.

చంద్రగాడికా బాధ్యత ఇష్టం లేదు. రేప్ సీను మిస్సవడం వాడికిష్టంలేదు. జగ్గు మాట కాదనలేక వాడా బాధ్యత స్వీకరించాడు. క్రమంగా రాగిణి చుట్టూ వందలకొద్దీ జనం వలయాకారంలో చేరారు.

అప్పుడు జగ్గు వలయం మధ్యలో ప్రవేశించాడు. రాగిణి వంక షోగ్గా చూసి—"ఏర్పాట్లెలా వున్నాయే పిల్లా!" అంటూ వీధి అదిరిపోయేలా నవ్వాడు.

రాగిణి ఓసారి గుంపునంతటినీ కలయజూసి—"ఇంత మంది వున్నారు. ఒక్కరంటే ఒక్కరు ముందుకు వచ్చి నన్ను రక్షించలేరా?" అనడిగింది. ఎవ్వరూ మాట్లాడ లేదు.

జగ్గు మళ్ళీ నవ్వాడు — "ఈ జగ్గు అంటే ఏమను కున్నావే—ఈ వీధికే రాజు. అసలే వీధిలో ఎవళ్ణేం చేసినా నాకెదురులేదు. అలాంటిది నా వీధిలో నాకెవరైనా ఎదురొస్తారనుకున్నావా?....అసలు నేను నీ జోలికి రాలేదు. నువ్వే నా జోలికి వచ్చావు. అందుకు తగ్గట్టుగా నీకు బుద్ధి చెప్పకపోతే — నా పరువు మిగ లొద్దూ-" అంటూ వాడామెను చీర పట్టుకుని లాగాడు.

రాగిణి అటూ యిటూ పరుగెత్తాలని ప్రయత్నించింది. ఎవరైనా తనకు సాయం వస్తారేమోనని చూసింది. ఆ ప్రయత్నంలో ఆమె చీర జగ్గుకి చిక్కింది. లంగా, రవికలలో నడివీధిలో నిలబడిందామె.

జగ్గు విజయగర్వంతో వికటాట్టహాసం చేశాడు. చీరను జనం మధ్యకు విసిరేసి—"ఈ చీర ఖరీదైనది. మీలో ఎవరికి దొరికితే వాళ్ళు తీసుకోండి—" అన్నాడు.

అయితే జనాలకక్కడి నాటకం చూడ్డంలో వున్న ఉత్సాహం చీర తీసుకోవడంలో వున్నట్లు లేదు. అంతా

నిశ్శబ్దంగా అక్కడ జరుగుతున్నది చూస్తున్నారు.

జగ్గు ఈసారి రాగిణిని సమీపించి జాకెట్ పట్టు కున్నాడు. పెనుగులాటలో అది పక్రున చిరిగిపోయింది.

జనం ఉత్సాహంగా చూస్తున్నారు. జగ్గు విజయ గర్వంతో నవ్వుతున్నాడు.

వున్నట్టుండి రాగిణి—జగ్గు పొట్టలో ఒక్క పిడికిలి పోటు యిచ్చింది. ఊహించని ఈ అఘాతానికి జగ్గు. వెల్లకితలా పడిపోయాడు.

"లేరా, లే!" అంది రాగిణి. వాడు లేవగానే ఆమె మళ్ళీ మరో పిడికిలిపోటు ఇచ్చింది.

ఈ పర్యాయం జగ్గు ఆమె దెబ్బ కాచుకోనడానికి సిద్ధ పడి వున్నాడు. అయినా పడిపోయాడు.

రాగిణి వాణ్ని చేయిపట్టుకుని లేవదీసి ఎడాపెడా గుద్దులు గుద్దింది.

జగ్గు ఆశ్చర్యపోతున్నాడు. పిట్టలా కనబడే ఈ పిల్లలో ఎంత బలం? తనామెను ఒక్క ఎదురు దెబ్బ కూడా తియ్యలేకపోతున్నాడేమిటి? తన బలం ఏమైంది?

రాగిణి జగ్గును చావగొట్టేస్తోంది. జగ్గు ఆమె దెబ్బలు తట్టుకోలేక గోల పెట్టేస్తున్నాడు. ఆఖరిసారిగా యిచ్చిన ముష్టిఘాతానికి—రక్తం కక్కుకున్నాడు జగ్గు.

"ఇంకా కొడతాను. కానీ నువ్వు నా కాళ్ళమీదపడి క్షమించమంటే వదిలిపెడతాను—" అంది రాగిణి.

జగ్గు ఆమె కాళ్ళమీదపడి క్షమించమన్నాడు. రాగిణి వాణ్ణి ఒక్కతాపు తన్నింది. వాడు బంతిలా గాలిలోకి లేచి అల్లంత దూరాన పడ్డాడు.

ఆ క్షణంలో రాగిణి భద్రకాళిలాగున్నది. ఆమెను చూసి చుట్టూ జనం హడలిపోయారు. ఒక్కరూ ఆమెను

సమీపించడానికి సాహసించలేదు. వాళ్ళలో ఒకణ్ని పిలిచి—"నాకో రిక్షా పిల్చుకునిరా—" అంది రాగిణి.

వాడు వినయంగా రిక్షాను పిల్చుకుని వచ్చాడు. రాగిణి అందులో ఎక్కి—అక్కడి జనంవంక చూస్తూ—"మీ సందులోని వాళ్ళెవరైనా సరే—ఎప్పుడైనా ఎక్కడైనా ఆడపిల్లల జోలికెళ్ళారా—జగ్గూకి పట్టిన గతే పడుతుంది—" అని—రిక్షాను పోనివ్వమంది.

రిక్షాలో ఆమె ఇల్లు చేరేసరికి ఇంట్లో లక్ష్మి ఒక్కర్తే వున్నది. రాగిణి అవతారం చూసి ఆమె హడిలిపోయింది.

"ఏం జరిగిందే?" అంది కంగారుగా.

"అక్కా—జగ్గూ తెలుసా నీకు?" అనడిగింది రాగిణి.

"చెప్పుకుంటారు ఓ రౌడీ వెధవ గురించి. నీకు వాడు గానీ తారసపడ్డాడా?" అంది లక్ష్మి కంగారుగా.

"వాడే నా చీర లాగాడు. రవిక చించాడు. అంతే వాడు చేయగలిగింది. ఆ తర్వాత నేను.... వాణ్ని...."

"ఊఁ ఏం చేశావ్!"

"చంపేశాను" అంది రాగిణి,

"నీకు పిచ్చిగానీ పట్టలేదుగదా—" అంది లక్ష్మి.

"లేదక్కా-వాడు నిజంగా నే సంఘానికి చీడపురుగు. ఒక నడివీధిలో వాడు ఆడదాన్ని చెయ్యి పట్టుకుని లాగి గుడ్డలు తీస్తూంటే కొన్ని వందలమంది ఆడా, మగా చోద్యంగా చూస్తున్నారు తప్పితే ఒక్కరూ వాణ్ని ఆపలేదు. అలాంటివాణ్ని బ్రతకనివ్వటం ఎంత ప్రమాదం?" అంది రాగిణి.

"అలాంటివాళ్ళొకరేం కర్మ—లక్షల్లో వున్నారు. మనమేం చేయగలం? నువ్వసలు ఇలాంటి విషయాల్లో జోక్యం చేసుకోవడమెందుకు? అసలా జగ్గూ ఎలా

తగిలాడు నీకు?" అంది లక్ష్మి.

రాగిణి ఒక్కసారి తల విదిల్చి తన అవతారం చూసుకుని — "ఉండక్కా — నన్ను ముందు బట్టలు కట్టుకురానీ—" అంది. త్వరగా ఆ పని చేసివచ్చి— "బావ ఏడి?" అనడిగింది.

"బావ, రఘు కలిసి నిన్ను వెతకడానికి వెళ్ళారు. యింట్లోంచి హఠాత్తుగా ఎలా మాయమయ్యావో చెప్పు?"

"అంతా విచిత్రంగా వుంది. ఎవరో నా చెవిలో— ముందుకి పద—అన్నట్లయింది. వంటింట్లో మంచినీళ్ళు తాగుతున్నదాన్నల్లా అక్కణ్నుంచి చెవిలో ఏం చెబితే అది చేశాను. ఆ చెప్పినదెవరో మహాశక్తి అయుండాలి. లేకపోతే జగ్గూలాంటి భయంకరాకారుణ్ని నే నొక్కర్తినీ చిత్తుచేయటం అసాధ్యం—" అంటూ రాగిణి మొత్తం జరిగిందంతా అక్కకు చెప్పింది. ఆమె కథ పూర్తయ్యేసరికి శ్రీకాంత్, రఘు కూడా నీరసంగా ఇల్లు చేరారు.

23

రాగిణి వెళ్ళిపోగానే అక్కడే గుంపులోవున్న వకుళ కోదండంతో—"జగ్గూ కథ అప్పుడే అయిపోలేదు— అదిగో అటు చూడు—" అంది.

కోదండం అటు చూశాడు.

నలుగురమ్మాయిలు—అంతా పదారేళ్ళ వయసువాళ్ళు- క్రిందపడివున్న జగ్గూ చుట్టూ మూగారు. నలుగురి చేతుల్లోనూ కొరడాలున్నాయి. ఒకరి తర్వాత ఒకరు అగకుండా జగ్గూని కొరడాలతో బాదుతున్నారు వాళ్లు. ఎవరైనా వారించడానికి వస్తే అవలీలగా గెంటే

స్తున్నారు వాళ్ళు.

జగ్గూ కదలలేని స్థితిలో అతికష్టంమీద వాళ్ళకు చేతులు జోడించాడు. కానీ వాళ్ళ గుండెలు కరగడంలేదు. కోదండం ఆ దృశ్యం చూడలేక కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

"ఇలా జగ్గూ ఎంతమందిని హింసించాడు. తన ఎదుట ఉన్నది ఆడది అనీ, అబల అనీ కనికరించలేదు. చేతులెత్తి మొక్కుకున్నా జాలి తలవలేదు. వాడు చేసిన పాపాల్లో వెయ్యోవంతుకూడా ఇప్పుడు విధించిన శిక్ష చాలదు" అంది వకుళ.

"జగ్గూ బలం నాకు తెలుసు. కానీ వాడి శక్తి అంతా ఏమైపోయింది? ఆడపిల్లల చేతుల్లో దెబ్బలు తింటూ వాడెలా సహించి ఊరుకోగల్గుతున్నాడు—" అన్నాడు కోదండం.

"జగ్గూకిన అనుభవం నీకూ రాసిపెట్టి వుంది. ముహూర్తం ఒక్కటే నిర్ణయించాలి—" అంది వకుళ.

"ఏమన్నావ్?" అన్నాడు కోదండం—ఉలిక్కిపడి!

"పద ఇక్కణ్నించి పోదాం!" అంది వకుళ. ఇద్దరూ అక్కణ్నించి కదిలాక దారిలో అంది వకుళ—"జగ్గూలాంటి వాళ్ళను ప్రోత్సహించే నీలాంటివాళ్ళకు జగ్గూతో సమంగా శిక్షపడొద్దూ—"

"మహా—అన్నీ నువ్వే చేసేదానిలా చెబుతున్నావ్?" అన్నాడు కోదండం.

"నేను కాకపోతే ఇదంతా ఇంకెవరు చేస్తున్నారనుకున్నావ్? జరిగేది ముందుగా తెలుసు కాబట్టే నేను నిన్ను ఆ సమయంలో గుండువారి సందుకు తీసుకువెళ్ళాను...." అంది వకుళ.

కోదండం భయంగా వకుళవంక చూసి — "జగ్గూను శిక్షిస్తానని హాస్పిటల్లో నే చెప్పావ్ నువ్వు. కానీ నీ కిది ఎలా సాధ్యపడింది?" అన్నాడు.

"అదంతా నీ కనవసరం. ఈ వేళనుంచి సరిగ్గా ఎనిమిది రోజులు లెక్క పెట్టుకో-ఎనిమిదో రోజు రాత్రి పన్నెండు గంటలకు నువ్వు చస్తావు. ఈ ప్రపంచంలో ఎవ్వరూ కూడా నిన్ను రక్షించలేరు. జగ్గూ ఎలా చచ్చాడో చూశావుగా. నీ చావూ అలాగే ఉంటుంది. ఈ భూమ్మీద నీకు మిగిలినవి ఇక ఎనిమిది రోజులే—!" అంది వకుళ.

"వకుళా—ఏమిటి నువ్వనేది?" అన్నాడు కోదండం కంగారుగా.

"ఇంక నీ టైము వృధా చేసుకోకు. ఇకనుంచి ప్రతి క్షణం అమూల్యం. వెళ్ళి అనుభవాలు వెతుక్కో. కానీ క్షణం క్షణం రాబోయే చావు గురించి తల్చుకుని భయపడుతూ బ్రతుకు. ఎనిమిదోరోజు రాత్రి పన్నెండు గంటలు. అంతవరకూ సెలవు. వెళ్ళు...." అంది వకుళ.

కోదండం ఎక్కడికీ వెళ్ళలేదు. ఆమె ననుసరించే వస్తున్నాడు.

"నీకు నా మాటల్లో నమ్మకం కుదరలేదా?" అనడిగింది వకుళ.

"లేదు—" అన్నాడు కోదండం.

"అయితే అనుభవించు—" అంటూ ఆమె అతడి పొట్టలో బలంగా గుద్దింది. మెలికలు తిరుగుతూ పడిపోయిన కోదండం—"ఇది ఆడదా, రాక్షసా—" అనుకున్నాడు. అతడు లేవాలని ప్రయత్నించాడు కానీ శక్తి చాలలేదు.

వకుళ తిన్నగా ఇంటికి వెళ్ళింది.

"అయాయా — పెత్తనాలు, కోదండం ఏడీ?" అంది శారద.

"పెత్తనం అయిపోయింది. కోదండం దార్లో వుండి పోయాడు—" అంది వకుళ.

రమ, సూర్యం ఎక్కడికో ఆడుకుందుకు వెళ్ళారు. జోగారావు పేపరు చదువుకుంటున్నాడు.

"సరే—పద—నీతో చిన్న పని వుంది—" అంది శారద.

"చెప్పు పిన్నీ—నువ్వేం చెప్పినా చేస్తాను—" అంది వకుళ.

"గుండిగలో నీళ్ళన్నీ అయిపోయాయి. ఇంట్లో ఒక్క చుక్క నీరు లేదు. కాసిని నీళ్ళు తోడు తల్లీ—" అంది శారద అరింపునూ, విసుగునూ జోడించి.

"అలాగే—అదెంత సేపు పిన్నీ—" అంటూ వకుళ దొడ్లో నూతి దగ్గరకు వెళ్ళింది. అక్కడ ఆడవాళ్ళు తోడటం కోసం ఒక చేద—మగవాళ్ళు తోడటంకోసం ఒక మోకు ఉన్నాయి.

వకుళ ఓసారి చుట్టూ చూసింది. మోకును గుండిగకు బిగించింది. గుండిగను నూతిలోకి దింపి సునాయాసంగా పైకి లాగేసింది. ఆమె గుండిగ ఎత్తి క్రింద దించే సమయానికి శారద అక్కడకు వచ్చింది. ఆ దృశ్యం ఆమెకు చూసినట్లే అనిపించింది. కానీ చీకట్లో పొరబడ్డానేమో ననుకుంది. కానీ క్షణాల్లో గుండిగ ఎలా నిండిందీ అన్న అనుమానం ఆమెకు వచ్చింది.

"అప్పుడే ఎలా తోడేశావే గుండిగెడు నీళ్ళు—" అంది శారద ఆశ్చర్యంగా.

"ఏమో పిన్నీ—గుండిగలో నీళ్ళు లేవని నువ్వన్నావు. తీరా చూస్తే గుండిగనిండా నీళ్ళున్నాయి. నేనో బకెట్ నీళ్ళు తోడాను—అంతే!" అంది వకుళ.

శారద తన బంగారు దుద్దులు కుంకుడుకాయ పులుసులో మెరుగు పెడదామని అక్కడకు వచ్చింది. ఆమె సరంజామా బైటకు తీసి — "నీళ్ళుంటే లేదని ఎందుకంటాను—" అంది.

"దీనికి వాదనెందుకులే — పిన్నీ నేనే గుండిగను నూతిలో ఒక్కసారిగా వేసి తోడేశాననుకో—" అంది వకుళ.

శారద ఉలిక్కిపడింది. సరిగ్గా అలాంటి దృశ్యమే తను చూశాననీ అనుకుంటోంది. వకుళేమో ఇప్పుడిలా గంటోంది. అసలేం జరిగింది? ఇది సాధ్యమా?

కంగారులో శారద చేయిపట్టు తప్పి చేతిలోని దుద్దులు చటుక్కున నూతిలోకి జారవిడిచి—వెంటనే—"అయ్యో! నా దుద్దులు—నూతిలో పడిపోయాయి—" అంది.

వకుళ క్షణం వృధా చేయలేదు. ఆమె చటుక్కున గాలిలోకి లేచి నూతిలోకి దిగి మరుక్షణంలో దుద్దుల్ని పట్టి మళ్ళీ ఎగిరి పైకివచ్చి శారద పక్క నిలబడి— దుద్దుల్ని ఆమె చేతిలో పెట్టింది.

శారదకు షాక్ తగిలినట్లయి ఒక్క క్షణం నోట మాట రాలేదు. వకుళ దుద్దులు తన చేతిలో పెట్టగానే ఆమె జరిగిన విషయం గుర్తించి—కెవ్వుమని కేకపెట్టింది.

ఆ కేకకు ఇంట్లోంచి జోగారావు పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు.

శారదకు ఇంకా మాట రావటంలేదు. జోగారావు కంగారుగా—"ఏం జరిగిందేఁ?" అంటే ఆమె జవాబివ్వ

డానికి ఆశ కురాలయింది. వకుళ మాత్రం తనే కలగజేసుకుని—"ఎందుకో పిన్ని జడుసుకుంది నాన్నా—తన దుద్దులు నూతిలోకి పొరపాటున జారవిడిస్తే నేను కాస్త లోపలికి వంగి నూతిలో పడిపోకుండా పట్టుకున్నాను. సంతోషించడానికి బదులు పిన్ని అరుస్తోంది—" అంది. జోగారావుకు విషయం అర్ధంకాలేదు.

"ఇంతకూ బంగారం పోయిందనుకునా నువ్వు అరిచావు?" అన్నాడు జోగారావు.

శారద కాస్త కుదుటపడింది. భర్తను చూడగానే ఆమెకు ధైర్యం వచ్చింది. అప్పుడామె—"ఈ వకుళ—దీనికేమో అయిందండీ — నూతిలోంచి గుండిగను లాగి కింద పెడుతుంటే నేను కళ్ళారా చూశాను. అలాగే ఇది నూతిలోకి దూకి దుద్దులు తీసుకుని ఎగిరి పైకి వచ్చింది. నా గుండెలవిసిపోయాయి—" అంది.

"దూకడమూ—ఎగరటమూ ఏమిటి నాన్నా—నా బట్టలు తడైనా అవందే? పిన్ని ఏదో భ్రమపడుతోంది" అంది వకుళ.

"ముందు అంతా లోపలకు పదండి—" అన్నాడు జోగారావు. అతను శారదను తన గదికి తీసుకువెళ్ళి—"నీకు మతుందా, లేదా—నువ్వు చెప్పేమాటను ఎవరైనా విన్నారంటే నిన్ను పిచ్చాసుపత్రిలో వేస్తారు—" అన్నాడు.

"కానీ— నేను చెప్పేది అక్షరాలా నిజమండీ—ఇప్పుడు నాకెంతో భయంగా వుంది. అసలే మా అక్కయ్యను కూడా రమ్మన్నాను. అదేమో చంటి పిల్లాడితో వస్తుంది. ఈ దెయ్యప్పీనుగుతో ఎలా బ్రతుకుతామో ఏమిటో—" అంది శారధ.

"శారదా-అసలు దెయ్యాలనేవే మనం కల్పించుకున్న భ్రమ. మనలోని భయం—దెయ్యం రూపంలో మనల్ని భయపెడుతుంది. అలాంటిది నువ్వు మనిషినే దెయ్యమంటున్నావ్?" అన్నాడు జోగారావు.

"అది మనిషని ఎవరన్నారండీ—అదే దెయ్యం—" అంది శారద.

"ఛీ—ఊరుకో—" అన్నాడు జోగారావు చిరాగ్గా. భార్యనామాత్రం మాట అనగల ధైర్యం ఇదివరలో అతడికి లేదు.

అప్పటికి ఊరుకుంది శారద. అందరి భోజనాలూ అయ్యాక—పిల్లలిద్దర్నీ తన గదిలో పడుకోమంది వకుళ.

"ఆ గదిలోనా—వద్దు!" అంది శారద.

అయితే వకుళ అప్పటికి కథలు చెబుతానని వాళ్ళిద్దర్నీ బాగా ఊరించింది. అందువల్ల వాళ్ళు వకుళ గదిలోనే పడుకుంటామని మొరాయించారు.

"సరే—మీ కర్మ!" అని ఊరుకుంది శారద.

ముగ్గురూ పక్కలు వేసుకున్నాక గది తలుపులు వేసింది వకుళ.

"కథ చెప్పక్కా—" అన్నాడు సూర్యం.

"కథలు చెప్పడానికి మూడ్ కావాలి. మూడ్ కోసం కళాకారులేం చేస్తారో తెలుసా — కాఫీ తాగుతారు, సిగరెట్లు తాగుతారు, బ్రాందీ తాగుతారు. అలాగే నేను కూడా మీ కోసం ఒకటి తాగుతాను. అదేంటో మీకు తెలుసా?" అంది వకుళ.

"నువ్వే చెప్పు—" అన్నాడు సత్యం.

"రక్తం!" అంది వకుళ.

రమ కంగారుగా — "అలా చెప్పి భయపెట్టొ

ద్దకా్క—" అంది.

"నేను భయపెడితే భయపడ్డానికి నువ్వు నాకంటే ఎంత చిన్నదానివే — మహా అయితే మూడున్నరేళ్ళు. అంతేగా! అయినా నేనేం అబద్ధం చెప్పటంలేదు. ఇందాకా భోజనాలప్పుడు మధు నాకు బాటిల్ ఇచ్చి వెళ్ళాడు. కావాలంటే చూడండి—" అంటూ ఎక్కడ్నించో ఓ బాటిల్ తీసుకొచ్చింది. అందులో ఎర్రటి ద్రవం — చూడ్డానికి రక్తంలా చిక్కగానే వుంది. వకుళ అది గటగటా తాగేసి — "పెదాల కంటుకుందంటే చెప్పండి—మూతి తుడుచుకుంటాను—" అంది.

సూర్యం, రమ వణికిపోతూ — "మాకు భయం వేస్తోంది!" అన్నారు నెమ్మదిగా.

"అలా కంగారుపడకండి—ఊరికే తమాషాకి అలాగన్నాను. మీరు కూడా మీ స్నేహితుల్ని అలా తమాషా చెయ్యొచ్చు—నేను తాగింది టమేటా జ్యూస్—అంతే!" అంది వకుళ.

పిల్లల కళ్ళలో కాస్త మెరుపు కనిపించింది-"ముందు నువ్వు మూతి తుడుచుకో—" అంది రమ. వకుళ మూతి తుడుచుకుని—"మంచి కథ చెప్పనా?" అంది.

"ఊఁ" అన్నాడు సూర్యం ఉత్సాహంగా.

"అనగా అనగా ఒక ఊళ్ళో ఓ రాజకుమారుడు. ఆ రాజకుమారుణ్ని ఓ పిశాచం ప్రేమించింది—" అంది వకుళ.

"పిశాచాల కథలొద్దు. నాకు భయం—" అంది రమ.

"నాకిష్టం. అదే చెప్పు—" అన్నాడు సూర్యం.

"వద్దన్నా కావాలన్నా నాకిష్టమైన కథే చెబుతాను...." అంది వకుళ. ఆమె కథ చెప్పబోతే

సాగింది.

పిశాచం అందమైన అమ్మాయి వేషంలో రాజకుమారుడి దగ్గరకు వెళ్ళిందిట. రాజకుమారుడా అమ్మాయిని ప్రేమించేశాట్ట. ఇద్దరూ కొంతకాలం ప్రేమ గీతాలు పాడుకున్నారుట. కొన్నాళ్ళయ్యాక రాజకుమారుడా అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకుంటానన్నాట్ట. అప్పుడా అమ్మాయి విచారంగా—"నేను నిజంగా అమ్మాయిని కాదు. పిశాచాన్ని — నన్నెలా పెళ్ళిచేసుకుంటావు?" అనడిగిందట. రాజకుమారుడా మాటలు నమ్మలేదుట. అప్పుడా అమ్మాయి—కావాలంటే చూడు—నా నాలిక మోకాళ్ళు తాకేలా పెంచుతాను — అన్నదట. ఏదీ పెంచు చూద్దాం అన్నాడట రాజకుమారుడు. అప్పుడా అమ్మాయి లేచి నిలబడి తన నాలికను పెంచేసరికి అది పాదాలు కూడా తాకిందిట.

వకుళ చెబుతున్న కథను ఊహాలోకంలో చూస్తున్న రమ, సూర్యం ఇద్దరూ ఒక్కసారి వకుళ వంక చూసి కవ్వుమనబోయారు. కానీ వాళ్ళకు నోళ్ళు పెగలలేదు.

వకుళ నిలబడి వున్నది. ఆమె నాలిక పాదాలవరకూ వ్రేలాడుతున్నది.

"అక్కా—భయం—" అన్నాడు సూర్యం అతి కష్టంమీద.

వకుళ తన నాలికను వెంటనే నోట్లోకి లాగేసుకుని—"ఛీ—అలా భయపడతారేమిటి? ఇదంతా తమాషా—కావాలంటే నువ్వూ నీ నాలిక పెంచొచ్చు—ఈ మందు వేసుకుంటే—" అంది. ఆమె సూర్యంచేత ఓ బిళ్ళ మింగించింది. తర్వాత సూర్యాన్ని లేచి నిలబడమంది. అతగాడి నాలిక కూడా పాదాలను తాకింది.

రమ మాత్రం భయంతో వణికిపోతూ-"నాకిలాంటివి ఇష్టంలేదు. కథా వద్దు. ప్రయోగాలూ వద్దు. వెళ్ళి పడు కుంటాను...." అంది.

సూర్యం నాలిక మళ్ళీ మామూలుగా అయిపోయింది. "నా నాలిక చూస్తే నాకే భయం వేసింది-" అన్నాడు సూర్యం.

"పద తమ్ముడూ—మనిద్దరం వెళ్ళి అమ్మదగ్గర పడు కుందాం—" అంది రమ.

"వెళ్ళండి—" అంది వకుళ హేళనగా నవ్వుతూ.

ఇద్దరూ కదిలి వెళ్ళారు. అయితే వాళ్ళెంత ప్రయ త్నించినా గది తలుపు గడియ విడలేదు.

"ఇలా వచ్చి బుద్ధిగా కూర్చోండి—" అంది వకుళ- "ఆ తలుపు నేను చెప్పినట్లు వింటుంది—"

రమ, సూర్యం భయంగా-"మమ్మల్ని పోనియ్యక్కా- —మాకు భయమేస్తోంది—" అన్నారు.

"నాకూ భయమే-మీరు నాకు సాయం. మీకంతగా నేనంటే ఇష్టంలేకపోతే నేను మంచంమీద పడుకోను లెండి—" అంటూ వకుళ గాలిలోకి ఎగిరి ఇంటికప్పుకు అంటుకుని—వాళ్ళ వైపు తిరిగి — "నేను కనబడు తున్నానా?" అనడిగింది.

"అక్కా — నువ్వు మనిషివి కాదు. దెయ్యానివి. మమ్మల్ని వదిలిపెట్టు—" అంటూ అరిచింది రమ.

"అరవకండి. మీ మాటలు బయటకు వినిపించవు-" అంది వకుళ.

"ప్లీజ్—అక్కా—మమ్మల్ని వదిలిపెట్టు—అక్కా- ప్లీజ్ మమ్మల్ని వదిలిపెట్టు—" అంటూ గోలపెట్ట సాగింది రమ. సూర్యం నోటమాటరాకుండా గుడ్లు పెద్దవి

చేసుకుని వకుళ వంక చూడసాగాడు.

వకుళ నేలమీద వాలి పకపకా నవ్వసాగింది. నెమ్మదిగా, భయంకరంగా వున్న ఆ నవ్వు వింటూంటే-పిల్లలిద్దరికీ గుండెలవిసిపోతున్నాయి.

ఇద్దరూ పెద్దగా అరిచి స్పృహతప్పి పడిపోయారు.

కాసేపాగి వకుళ ఇద్దర్నీ చెరో భుజంమీదా వేసుకుంది. ఆమె ముందుకు నడుస్తూంటే తలుపులన్నీ వాటంతటవే తెరుచుకున్నాయి. ఆమె వీధిలోకి వెళ్ళి ఇద్దర్నీ అరుగుమీద పడుకోబెట్టి—మధు ఇంటికి వెళ్ళింది. కిటికీ దగ్గర నిలబడి—"మధూ!" అని పిలిచింది.

మధు బయటకు వచ్చాడు. పిల్లలిద్దర్నీ ఏం చేయాలో ఆమె మధుకు చెప్పింది. మధు తలూపాడు.

"అన్నట్లు మన ఇల్లు సిద్ధంగా వుందా?" అనడిగింది వకుళ.

"ఆహా — అడ్వాన్సు కూడా ఇచ్చాను....ఎప్పుడు కావాలంటే అప్పుడు వెళ్ళొచ్చు—" అన్నాడు మధు.

"నేనెప్పుడు రమ్మంటే అప్పుడు రావడానికి నువ్వు సిద్ధంగా ఉన్నావా?" అనడిగింది వకుళ.

"ఉన్నాను—" అన్నాడు మధు.

"మనింటి గురించి అంతా రహస్యంగా ఉండాలి—" అంది వకుళ.

"అంతా రహస్యంగానే ఉంది—" అన్నాడు మధు.

"సరే—వెళ్ళి పనిచూడు—" అంది వకుళ.

24

"పిన్నీ!"

తెలతెలవారుతూండగా ఎవరో చెవుల దగ్గర గుసగుసలాడినట్లు వినబడి కళ్ళు విప్పింది శారద.

గుమ్మం దగ్గర వకుళ నిలబడి వుంది. ఆమె శారదను సైగచేసి పిలుస్తోంది.

శారద మంచంమీాంచి లేచి వెళ్ళి—"ఏమిటీ?" అంది. వకుళ ఆమెను హాల్లోకి తీసుకువెళ్ళి—"పిల్లలిద్దరికీ రాత్రి వళ్ళెరుగని జ్వరం వచ్చింది. శానేపు నాకు ఏంచేయాలో పాలుపోలేదు—" అంది.

"ఏరీ వాళ్ళు?" అంది కంగారుగా శారద.

"మధు వాళ్ళని హాస్పిటల్ కు తీసుకువెళ్ళాడు—" అంది వకుళ.

"మరి నన్నెందుకు లేపలేదు?" అంది శారద కోపంగా.

"ఇంత చిన్న విషయానికి లేపడమెందుకులే అని ఊరుకున్నాను. మధు వాళ్ళిద్దర్నీ ధర్మాసుపత్రిలో జేర్పించి వచ్చాడు—" అంది వకుళ.

"ధర్మాసుపత్రిలోనా—పాపిష్టిదానా—నా మీద ఇలా పగబట్టావేమే—" అంటూ అరిచింది శారద.

"అదేంటి పిన్నీ—నేను వళ్ళెరక్కుండా పడుంటే నువ్వు నన్నక్కడేగా జేర్పించింది—" అంది వకుళ.

శారద ఉలిక్కిపడింది. అయినా రాత్రికి రాత్రి ఒకే సారిగా పిల్లలిద్దరికీ జ్వరం ఎలా వచ్చింది? ఈ పాపిష్టిది వాళ్ళిద్దర్నీ హాడలగొట్టలేదు కదా! అయినా ఇది—ఇన్ని మాయలెలా నేర్చింది?....నీళ్ళలో మునిగి ఈదుతోంది. గోడకు అంటిపెట్టుకుని ఉంటోంది. గాల్లోకి ఎగురుతోంది. నూతిలోకి దిగుతోంది. గుండిగను ఒక్క చేత్తో మోస్తోంది. భయంకరంగా నవ్వుతోంది.

అసలిది మనిషేనా?

శారద పరుగున వెళ్ళి భర్తను లేపి—"రాత్రి పిల్ల

లిద్దరూ జడుసుకున్నారుట. వళ్ళెరుగని జ్వరం వచ్చిందిట. వకుళ వాళ్ళను ధర్మాసుపత్రిలో జేర్పించిందిట. అర్జంటుగా వెళ్ళి ఎలా ఉన్నారో చూసి రావాలి. రండి—పోదాం—" అంది.

జోగారావుకు విషయం అర్థంకావడానికి కాసేపు పట్టింది. భార్య చెప్పింది వినగానే అతడికీ కోపం వచ్చింది. మంచి ఊపుతో అతడు కూతురి దగ్గరకు వచ్చి — "ఇదేమైనా బాగుందా? పిల్లల్ని బెదరగొడతావా? వాళ్ళు వళ్ళెరక్కుండా పడుంటే పెద్దాళ్ళకి చెప్పకుండా ధర్మాసుపత్రిలో జేరుస్తావా-వాళ్ళు చావాలనుకున్నావా, బ్రకాలనుకున్నావా?" అన్నాడు.

"మిస్టర్ జోగారావ్! నీ పెళ్ళాం నీ కూతురు వకుళ మీదకు జగ్గా అనే గుండాని ఉసిగొల్పి నానా హింసలు పెడితే ఆ విషయం తెలుసుకోగలిగావా? ఒక రోజు నీ కూతురు ఉన్నపళంగా వళ్ళెరక్కుండా పడుంటే అందుకు కారణం ఊహించగలిగావా? నీ భార్య నీ కూతుర్ని ధర్మాసుపత్రిలో జేరుస్తూంటే ఆపగలిగావా? దిక్కులేని పక్షిలా ఆమె ఆస్పత్రిలో పడుంటే ఊరి ప్రయాణం మానగలిగావా? ఇవేమీ చెయ్యలేనివాడివి— ఈ రోజు నన్నిన్ని ప్రశ్నలెలా వేయగలిగావ్?— చేసిందానికి అనుభవించక తప్పదు. నీ పిల్లలు బ్రతకరు. పరుగున వెళ్ళి ఆఖరు చూపులు దక్కితాయేమో చూసుకో—" అంది వకుళ. ఆమె నోటినుండి ప్రతి మాటా కూడా ఉరుముతున్నట్లుగా వచ్చింది.

జోగారావు అప్రతిభుడై కూతురి మాటలు వింటూండిపోయాడు. ఆమె మాటలు అతడికి సగం అర్థమయ్యాయి. సగం అర్థంకావటంలేదు. అతడు శారద వద్దకు పరుగెత్తి

"అది జగ్గూ—అంటుందేమిటి?" అన్నాడు.

"ముందు ఆస్పత్రికి పోదాం పదండి—" అంది శారద.

ఇద్దరూ ఇల్లు గురించి పట్టించుకోకుండా ఆస్పత్రికి పరుగులెత్తారు. వాళ్ళలా వెళ్ళగానే ఇంటిముందు పెద్ద ట్రక్కు ఆగింది. కొందరు మనుషులు అందులోంచి దిగారు. వకుళ గదిలోని సామానంతా ఆ ట్రక్కులోకి తరలించబడింది. తర్వాత ట్రక్కు వెళ్ళిపోయింది.

ఆ తర్వాత వకుళ కూడా ఇంట్లోంచి బయటపడింది.

25

"లింగం—మొదటి ఇంజక్షన్ అలా వృధా అయిపోయింది. ఈ రెండో ఇంజక్షన్ అయినా మనం జాగ్రత్తగా ఉపయోగించాలి-" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"అవునండి. సాయంత్రానికల్లా మందు తయారవుతుంది. ఈసారి మనద్దరిలో ఒకరం శవాన్ని కాగలించుకుని పడుకుందాం. ఒకరేమో ఇంజక్షనివ్వాలి—" అన్నాడు లింగం.

"ఇంతకీ ఆ శవం ఏమయిందంటావ్?" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"తనకు వచ్చిన కొత్త శక్తికి అబ్బురపడి చాలా దూరం నడిచి—ఎక్కడో హఠాత్తుగా గుండె ఆగి పడిపోయుండాలి. అనుకోకుండా శవాలెదురైతే పోలీసులకు భయపడి—ఎవరైనా సరే మాఫ్ చేయడానికే చూస్తారు" అన్నాడు లింగం.

"ఒకవేళ ఆ శవానికింకా ఆయుష్షుందేమో—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"ఉం లేవుండొచ్చు. ఆ పిల్ల ముఖం నాకు బాగా

గుర్తుంది. ఎప్పుడు ఎక్కడ కనబడినా తక్షణం గుర్తిస్తాను. కానీ ఆ పిల్ల ఎక్కడుందో, ఎలాగుందో—మనకెలా తెలుస్తుంది సార్!" అన్నాడు లింగం నీరసంగా.

"మన పరిశోధనలోని లోపం అదే! మనం బ్రతికించిన శవం ట్రాక్ కీప్ చేసేపద్ధతి చూడాలి—ఈ రోజు ఎలాగైనా సరే మనం ప్రత్యేకమైన జాగ్రత్తలు తీసుకోవాలి—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"ఇంతకీ శవం ఎక్కడ?" అన్నాడు లింగం.

సరిగ్గా అప్పుడే కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది.

"శవం అనగానే కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది. కొంపదీసి శవమే మ్రోగించడం లేదుగదా—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

లింగం ఏదో అనేలోగానే గదిలో శివశంకరం అడుగు పెట్టాడు.

"నువ్వా అన్నయ్యా!" అన్నాడు మహాదేవుడు. ఆయన్ను చూడగానే మహాదేవుడికీ, లింగానికి కూడా శక్త్యుపాఖ్యానం పుస్తకం గురించి గుర్తుకొచ్చింది. వెంటనే లింగం లేచి గదిలోంచి పరుగెత్తాడు.

"ఏమిటతను అలా పరిగెడుతున్నాడు?" అన్నాడు శివశంకరం ఆశ్చర్యంగా.

"ఏమీ లేదు. శక్త్యుపాఖ్యానం గురించి గుర్తుకొచ్చింది" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"మీరింకా ఆ పుస్తకం గురించి ప్రయత్నించలేదా?" అన్నాడు శివశంకరం.

"మరిచిపోయి ఇంకేదో గొడవలో పడ్డాం—ఇప్పుడు తెస్తాడుగా—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

సరిగ్గా అరగంటలో లింగం తిరిగి వచ్చాడు. అతడి చేతిలో ఓ పుస్తకముంది. అది సదానంద విరచిత శక్త్యోపాఖ్యానం.

"తమ్ముడూ—ఈ ఒక్క రోజుకూ మీరు నాతో సహకరించాలి. ఎట్టకేలకు ఈ పుస్తకం మనకు లభించింది. ఇందులోని శ్లోకాలు నేను చదువుతుంటాను. అర్థం గురించి మనం ముగ్గురం చర్చిద్దాం.... ఈ రోజుకు మీకు ఇంకేమైనా పనులుంటే వాయిదా వేసుకోక తప్పదు—" అన్నాడు శివశంకరం.

"నాకు సంస్కృతం రాదే—" అన్నాడు లింగం.

"తమ్ముడికొచ్చు. మేమిద్దరం భావాలు చర్చిస్తుంటే ఉడతా భక్తిగా నువ్వు సాయపడొచ్చు. అదీకాక ఎప్పటికప్పుడు వివరాలు కాగితాల మీద ఎలాగూ రాయాలి—" అన్నాడు శివశంకరం.

"లింగం—మన ప్రయోగం మరో రోజుకి వాయిదా" అన్నాడు మహదేవుడు.

అప్పుడు శక్త్యోపాసన పారాయణం ప్రారంభమైంది. శివశంకరం పురాణం చెబుతున్న విధంగా ఒకో శ్లోకమే చదివి అర్థం చెప్పసాగాడు. అనుమానాలు వచ్చిన చోట మహదేవుడు అడుగుతున్నాడు. సారాంశమంతా లింగం రాస్తున్నాడు. కథ రసవత్తరంగా కొనసాగుతోంది.

అది భద్రుడి కథ. అతడొక శాస్త్ర పరిశోధకుడు. ఈ ప్రపంచాన్ని తన గుప్పెట్లో వుంచుకోవాలన్న కోరికతో పరిశోధనలు జరుపుతున్నాడతడు. తన అనుభవంలో ఒక మూల సిద్ధాంతాన్ని ప్రతిపాదించాడతను.

ఈ ప్రపంచమంతా దుష్ట శక్తి, మంచి శక్తితో నిండి

వుంది. మనిషి చేసే ప్రతి పని వెనకా ఈ రెండు శక్తుల ప్రేరేపణ వుంటుంది. అయితే మనిషికి వివేచనవుంది. అది ఉపయోగించి మనిషి ఏదో ఒక శక్తి ప్రేరేపణను ఆధారంగా తీసుకుంటాడు. ఒకే మనిషి ఎల్లవేళలా ఒకే శక్తి ప్రేరేపణపై ఆధారపడడు. ప్రతి మనిషీ కూడా ఇటు దుష్టశక్తినీ, అటు మంచి శక్తినీ కొంతవరకూనైనా ఆదరిస్తూంటాడు. సామాన్య మానవులంతా సాధారణంగా ఎక్కువగా మంచి శక్తి ప్రేరేపణకూ, అప్పుడప్పుడు దుష్ట శక్తి ప్రేరేపణకు లోబడతారు. కేవలం మంచి శక్తి, కేవలం దుష్ట శక్తి ప్రేరేపణలకు లోబడే వారి సంఖ్య ప్రపంచంలో అతి స్వల్పంగా ఉంటుంది. ఆ కారణంగానే ఎంతో గొప్పవాళ్ళు, పరమ దుర్మార్గులు అయినవారి సంఖ్య ప్రపంచంలో ఎప్పుడూ పరిమితంగానే ఉంటోంది. అయితే దుష్ట శక్తిగానీ, మంచి శక్తిగానీ ఏ మనిషినీ పూర్తిగా అదుపులోనికి తీసుకోలేవు. అతడి వివేచన అందుకు అడ్డం వస్తుంది. వివేచన లేని మనిషిని అవి పూర్తిగా స్వాధీనం చేసుకోగల్గుతాయి. అవతార పురుషులు, దుష్ట మాంత్రికులు ఆ విధంగా తయారైన వారే! వారికి మానవాతీత శక్తులు లభిస్తాయి. అయితే మనిషిగా పుట్టిన వాడికి ఎంతో కొంత వివేచన వుంటుంది. అఖరికి పిచ్చివాడికి కూడా కొంత వివేచన వుంటుంది.

వివేచన లేని మనిషి—ప్రాణంలేని శవం మాత్రమే!

ప్రాణంలేని శవాన్ని మానవాతీత శక్తులు వశంచేసుకుంటాయి. అయితే ప్రాణంలేని శవాన్ని అవేమీ చేయలేవు. దాంట్లోకి మళ్ళీ ప్రాణం వస్తుందేమోనని అవి ఎదురుచూస్తూంటాయి.

మనిషి పెరిగిన వాతావరణాన్ని బట్టి అతడి మనసు ఏదో ఒక శక్తివైపే మొగ్గు చూపుతూంటుంది. మనిషి చనిపోతే అతడి శవాన్ని ఆ శక్తి తాత్కాలికంగా పూర్తిగా స్వాధీనం చేసుకుంటుంది ఆ శవం కుళ్ళి వాసన వచ్చేవరకూ ఆ శక్తులు దాన్ని అంటిపెట్టుకుని ఉంటాయి. ఎవరైనా శవానికి ప్రాణంపోయగలిగితే—ఆ శవం దుష్టశక్తి లేక మంచి శక్తికి ప్రతీకగా తయారవుతుంది. దాని ప్రవర్తన చాలావరకూ చావుకుముందు దాని అనుభవాలపైన ఆధారపడి వుంటుంది. ఆ శవానికి మానవాతీత శక్తులుంటాయి.

భద్రుడు చచ్చిన మనిషిని కొద్ది క్షణాల్లో తిరిగి బ్రతికించే మందును కనిపెట్టి ఓ దుష్టశక్తిని తయారు చేశాడు. ఆ మందు ఎలా తయారయిందో వివరాలున్నాయి.

మహాదేవుడు వివరాలు వింటూ—"వాటం చూస్తూంటే ఇది నేను తయారుచేసిన మందులాగే వున్నది. అతడు ఉపయోగించిన మూలికల్లోని ముఖ్య రసాయనాలనే నేను కూడా నా మందుకుపయోగించాను. కొంపదీసి నేను ఏదైనా దుష్టశక్తిని తయారుచేయలేదుగదా!" అన్నాడు.

"నువ్వు శవాన్ని బ్రతికించావా?" అన్నాడు శివశంకరం ఆశ్చర్యంగా.

"ఆఁ బ్రతికించాననే అనుకుంటున్నాను. ధర్మాసుపత్రిలో ఓ పిల్ల కాళ్ళూ చేతులూ వెలవేసింది. కళ్ళు తేలేసింది. నాడి ఆగిపోయింది. శ్వాస ఆగిపోయింది. గుండె ఆగిపోయింది. చచ్చిందని నిర్ధారణ చేసుకుని నేను

తయారుచేసిన మందు ఇంజక్షన్ రూపంలో ఇచ్చాను. అంతే — ఆ శవం కళ్ళు తెరిచింది. మాట్లాడింది—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"అంటే నువ్వు శవాన్ని బ్రతికించావన్న మాట— అప్పుడేమయింది?"

"ఏమయింది? శవం బ్రతికింది. రెండు మాటలు మాట్లాడింది. అప్పుడు కరెంట్ పోయింది. కొద్ది క్షణాల్లోనే కరెంట్ వచ్చింది. కానీ శవం మాయమైంది—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"ప్రాణం పోసుకున్న శవం లేచి ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయింది. ఆ అమ్మాయి ముఖం నాకింకా గుర్తుంది. కానీ ఊళ్ళో ఎక్కడా ఎంత వెదికినా కనబడలేదు—" అన్నాడు లింగం.

"అంటే మీరో శక్తిని తయారు చేశారు. అది దుష్టశక్తో, మంచి శక్తో తెలియదు—" అన్నాడు శివశంకరం.

"దుష్ట శక్తి అయితే నగరంలో దుష్పరిణామాలు వుండాలికదా—అసలు వారంలో చెప్పుకోదగ్గ విచిత్రమే జరగలేదీ వారం రోజుల్లో—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"సరే—ఆ శక్తి వివరాలు తెలుసుకుందాం—" అన్నాడు శివశంకరం.

పుస్తకంలో మంచి శక్తికి సంబంధించిన వివరాలు లేవు. దుష్ట శక్తి గురించి చాలా వ్రాసివుంది.

దుష్ట శక్తికి మానవాతీత శక్తులు చాలా వుంటాయి. దాని బలం అపారం. దానికి రోజూ కనీసం రెండు ఔన్సుల రక్తం కావాలి. మనుషులనుంచి అది సరాసరి రక్తాన్ని పీల్చగలదు. ఒకసారి అది ఎవరి రక్తాన్నైనా పీల్చితే వారు దానికి కలకాలం బానిసలుగా వుంటారు.

అది రూపాలు మార్చగలదు. గాలిలో ఎగరగలదు. దాని శరీరం మంచుకన్నా చల్లగా ఉంటుంది. మనిషి కళ్ళను మోసం చేయగలదు. కానీ జంతువుల కళ్ళకది అసలు రూపంలోనే కనబడుతుంది. దాని అసలు రూపాన్ని అద్దంలో చూడవచ్చు.

దుష్టశక్తి శరీరం ఎప్పుడూ తాజాగానే వుంటుంది. అయితే అది పగటి వెలుగును భరించలేదు. పగటి వెలుగును భరించాలంటే దానికి ప్రత్యేకమైన స్నానం కావాలి. శవాల్ని నిలువ ఉంచగల ద్రావకాలూ, పదార్థాలూ దాని శరీరానికి కొత్త శక్తినిచ్చి పగటి వెలుగునుంచి రక్షణ కల్పిస్తాయి.

దుష్టశక్తిని జయించటం కష్టం. మానవశరీరాన్నావహించుకుని వున్నంతసేపూ అది కొన్ని భ్రమలకు లోనవుతుంది. మనిషి పెరిగిన వాతావరణాన్నిబట్టి కొందరు దేవుళ్ళకు అది భయపడుతుంది. సాధారణంగా ఆంజనేయుడి పేరు చెబితే దాని గుండెల్లో బెదురుంటుంది. ఆంజనేయుణ్ని అర్చించిన కుంకుమను అది తాకదు. దాని శక్తులకు ఆ కుంకుమ విరుగుడు. అయితే ఆ కుంకుమ దాని చేష్టలకు విరుగుడుగా మాత్రమే పనిచేస్తుంది. కుంకుమ దుష్టశక్తిని తాకదు. ఆ రెండూ ఒకదానినొకటి అంటుకోవు.

నిస్వార్థపరుడు, కేవలం లోకకళ్యాణం కోరేవాడు- అయిన వ్యక్తిని ఈ దుష్టశక్తి ఏమీ చేయలేదు. అలాంటి వాడు దుష్టశక్తిని గుర్తించటమేకాక ప్రతిక్రియ చేయగలడు కూడా. కానీ అలాంటివారు చాలా అరుదుగా వుంటారు. అందువల్ల దుష్టశక్తికి ఎదురులేదనే చెప్పవచ్చు.

దుష్టశక్తి ఎవడి రక్తమైతే తాగుతుందో—వాడి రక్తం తనూ తాగగలిగిన మనిషి వుంటే—దుష్టశక్తి వాడికి వశమవుతుంది. వాడేం చెబితే అది చేస్తుంది. దుష్టశక్తి సాయంతో ఈ ప్రపంచాన్నేలవచ్చు. దుష్టశక్తికి మానవ శరీరం దొరకగానే ముందా శరీరానికి సంబంధించిన ద్వేషాన్ని ఆధారంగా పనిచేస్తుంది. ఆ తర్వాత తనను ఆజ్ఞాపించగలిగే మనిషి కోసం వెతుక్కుంటుంది. దుష్టశక్తికి మనిషి సాయం అవసరం. అప్పుడే దానికి తృప్తికరంగా వ్యవహరించగల్గుతుంది.

దుష్టశక్తికి నాశనంలేదు. శవాలను తాజాగావుంచే రసాయనాలందుబాటులో లేకపోతే అది కేవలం రాత్రిళ్ళు మాత్రమే చరిస్తుంది. తాగడానికి రక్తం దొరక్కపోతే దానిలో దుష్ట స్వభావం తగ్గుతుంది. ఏ మాత్రమూ రక్తం దొరక్కపోతే అది కొంతకాలానికి ఇల్లు కదలలేదు. అయితే ఆ తర్వాత మొదటిసారిగా దొరికిన మనిషిలోంచి ఒక్క చుక్క కూడా రక్తం లేకుండా పీల్చేస్తుంది. అది రక్తం పీలుస్తూంటే మనిషికి సంతోషంగా వుంటుంది తప్పితే బాధ వుండదు.

దుష్టశక్తిని బంధించడానికి ఒక్కటే మార్గం. ఆంజనేయ దండకం చదువుతూ దానిచుట్టూ ఆంజనేయ చక్రం వెయ్యాలి. అప్పుడది నిద్రపోతుంది. మళ్ళీ మనిషి రక్తం దాని నోట్లో పోసేవరకూ అది లేవదు.

దుష్టశక్తిని శాశ్వతంగా నాశనం చెయ్యాలంటే ఒకే ఒక్క మార్గముంది. దానిపై మంచి శక్తిని ప్రయోగించాలి. కానీ మంచి శక్తిని తయారుచేయటం చాలా కష్టం. ఎందుకంటే సర్వోత్తముడైన మానవుడి శవాన్ని బ్రతికించినపుడే మంచి శక్తి తయారవుతుంది. సాధా

రణంగా మంచి శక్తిని తయారు చేయబోతే—మరో దుష్టశక్తి తయారవడమే జరుగుతుంది. అందువల్ల ఆ ప్రయత్నం అత్యంత ప్రమాదకరమైనది.

"అయితే మనం దుష్టశక్తినే తయారుచేసివుంటాం-" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"అవును—ఇప్పుడా శక్తి ఏం చేస్తోందో, ఏమిటో" అన్నాడు లింగం.

"ఒకందుకు నేనీ పుస్తకం చూడాలనుకుంటే వ్యవహారమింకోలాగయింది. మీరు ఈ పుస్తకాన్ని ఒక వారం రోజులు ముందుగా సంపాదించివుంటే—ఇంత ప్రమాదం జరిగివుండేది కాదేమో—ఎవరైనా దుష్టశక్తిని తయారుచేస్తారేమోనని భయపడి అది ఆపటం కోసం ఈ పుస్తకాన్ని వెతుకుతూంటే—ఈలోగా మీరు నిర్విఘ్నంగా దుష్టశక్తిని తయారుచేశారు. అదృష్టవశాత్తూ మనకు దుష్టశక్తి గురించి చాలా ముఖ్య విశేషాలు తెలిశాయి. ఇప్పుడు మనం దాన్ని స్వాధీనం చేసుకుందుకు ప్రయత్నించాలి—" అన్నాడు శివశంకరం.

"ఎలా—మనిషి రక్తం తాగా?" అన్నాడు లింగం.

"అవసరమైతే అదీ చేయక తప్పదు. అయినా ముందు దాని ఉనికి తెలుసుకోవాలిగదా—అది చాలా కష్టమైన పని—" అన్నాడు మహాదేవుడు.

"అసలా అమ్మాయెవరో—ఆమె వివరాలేమిటో—, బొత్తిగా ఏమీ తెలియలేదు. అన్నీ ఆ దుష్టశక్తికి అనుకూలంగా వచ్చాయి—" అన్నాడు లింగం.

ఉన్నట్టుండి మహాదేవుడు పకపకా నవ్వి—"రజ్జుసర్ప భ్రాంతి అంటారు—ఇదేనేమో—" అన్నాడు.

(ఇంకా వుంది)